

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak van 9 juli 2009
08/1445 MAW, LJN BJ3464

VOORZITTER: MR. H.A.A.G. VERMEULEN; LEDEN: MR. J.TH. WOLLESWINKEL EN MR. A.J. SCHAAP

Geen medisch onderzoek noodzakelijk bij ontslag van knokkende korporaal

De Raad volgt een wegens wangedrag ontslagen korporaal niet in zijn stelling dat de staatssecretaris een medisch onderzoek had moeten laten instellen naar de vraag of het wangedrag de korporaal wel volledig kan worden toegerekend. Dat sprake is van een trauma en posttraumatische stress is niet onderbouwd met medische gegevens. De geuite grief dat het ontslagbesluit onevenredig zwaar is, treft geen doel. De Raad wijst op de aard en ernst van de verweten gedragingen en betreft hierbij dat appellandt gewaarschuwd is voor de gevolgen van herhaald soortgelijk gedrag.

Ontslag wegens wangedrag
(artikel 39, tweede lid, aanhef en onder I, AMAR)

UITSpraak

op het hoger beroep van [A] (hierna: appellandt), tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 22 januari 2008, 07/3924 (hierna: aangevallen uitspraak), in het geding tussen appellandt en de Staatssecretaris van Defensie (hierna: staatssecretaris)

I. Procesverloop

Appellandt heeft hoger beroep ingesteld.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 14 mei 2009. Appellandt is verschenen, bijgestaan door mr. A.J. de Boer, advocaat te Sneek. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R.A.W.C. Naalden, werkzaam bij het ministerie van Defensie.

II. Overwegingen

I. Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting gaat de Raad uit van de volgende hier van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellandt was laatstelijk werkzaam bij de I Logistieke brigade in de rang van korporaal.

1.2. In oktober 2004 was appellandt betrokken bij een vechtpartij in een kroeg. Hiervoor is hij door de strafrechter veroordeeld tot 80 uur dienstverlening. Naar aanleiding van dit incident heeft de staatssecretaris op 28 september 2005 aan appellandt door middel van een ambtsbericht een formele waarschuwing gegeven dat dit gedrag niet wordt getolereerd. In dat ambtsbericht is verder bepaald dat appellandt er ernstig rekening mee moet houden dat een dergelijk vergrijp in de toekomst zal leiden tot verdere rechtspositionele maatregelen, waarbij ontslag niet wordt

uitgesloten. Daarna heeft een incident plaatsgevonden, waarbij appellant is aangehouden wegens het overtreden van een algemeen horecaverbod in [plaatsnaam]. Appellant heeft voor deze overtreding een transactieaanbod van € 600,00 geaccepteerd. Op 15 februari 2006 is appellant vervolgens betrokken geweest bij een vechtpartij in een shoarmazaak. Appellant is naar aanleiding van dit incident en zijn optreden op het politiebureau na aanhouding, veroordeeld wegens mishandeling, vernieling en schennis van de eerbaarheid. Appellant is hiervoor veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken met een proeftijd van twee jaar en 40 uren dienstverlening.

1.3. Bij besluit van 12 juli 2006 is appellant met toepassing van artikel 39, tweede lid, aanhef en onder I, van het Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) ontslag verleend wegens wangedrag. Bij het bestreden besluit van 3 april 2007 is dit ontslagbesluit, na door appellant gemaakt bezwaar, gehandhaafd.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard.

3. Naar aanleiding van hetgeen partijen in hoger beroep hebben aangevoerd, overweegt de Raad het volgende.

3.1. Ingevolge artikel 39, tweede lid, aanhef en onder I, van het AMAR, kan aan de militair ontslag worden verleend wegens wangedrag in de dienst, dan wel buiten de dienst voor zover dit gedrag schadelijk is of kan zijn voor zijn dienstvervulling of niet in overeenstemming is met het aanzien van zijn ambt.

3.2. De onder 1.2 genoemde incidenten zijn niet tussen partijen in geschil. Daarmee staat voor de Raad vast dat appellant zich aan de hem verweten gedragingen heeft schuldig gemaakt. Deze gedragingen zijn als wangedrag aan te merken.

3.3. Het geding spitst zich toe op de vraag of appellant in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid om tot ontslagverlening over te gaan. Appellant is van opvatting dat het verweten gedrag hem niet toerekenbaar is. Naar appellants oordeel is miskend dat hij getraumatiseerd is geraakt door de uitzendingen waaraan hij heeft deelgenomen. Met name noemt appellant twee nare ervaringen in Bosnië, waar hij slachtoffer was van mishandeling en waar hij getuige was van een ongeluk met een vrachtauto van Defensie. Door deze ervaringen is hij psychisch in de problemen geraakt. Zijn alcoholgebruik vloeit voort uit het feit dat hij getraumatiseerd is. Appellant stelt zich op het standpunt dat de staatssecretaris in het kader van zorgvuldige besluitvorming hem medisch had moeten laten onderzoeken op de aanwezigheid van een posttraumatisch stressyndroom (PTSS).

3.4. De Raad volgt appellant niet in zijn standpunt dat de staatssecretaris een medisch onderzoek had moeten laten instellen naar de vraag of appellants wangedrag hem wel volledig kan worden toegerekend. Appellant heeft tijdens twee hoorzittingen, op 23 september 2005 en op 15 mei 2006, niet aangegeven dat zijn gedrag wordt veroorzaakt door psychische problemen. Wel heeft hij verklaard dat hij als gevolg van alcoholgebruik eerder geïrriteerd raakt en dat hij drinkt voor de gezelligheid. Appellant heeft eerst in bezwaar tegen het primaire ontslagbesluit aangevoerd dat hij getraumatiseerd was. Deze stelling heeft hij in bezwaar en later op geen enkele manier onderbouwd met medische gegevens. Bij het ontbreken van medische gegevens die twijfel doen rijzen aan de toerekenbaarheid, was de staatssecretaris niet gehouden een me-

disch onderzoek in te laten stellen. Ter zitting heeft appellants gemachtigde nog gesteld dat het verslag van de hoorzitting van 15 mei 2006 de staatssecretaris aanleiding had moeten geven tot het instellen van een nader onderzoek. Daarbij doelt de gemachtigde kennelijk op de passage die handelt over het incident in de shoarmazaak en waarover appellant zegt: 'De KMAR gooide het, volgens belanghebbende, op posttraumatische stress.' Ook deze enkele stelling van appellant, waarover geen bijzonderheden bekend zijn, kan niet meebrengen dat de staatssecretaris gehouden was een onderzoek te laten instellen.

3.5. De Raad beantwoordt de onder 3.3 geformuleerde vraag dus bevestigend. De in hoger beroep door appellant nog geuite grief dat het ontslagbesluit onevenredig zwaar is, treft evenmin doel. De Raad wijst op de aard en ernst van de verweten gedragingen en betreft hierbij dat appellant gewaarschuwd is voor de gevolgen van herhaald soortgelijk gedrag.

4. Het vorenstaande leidt ertoe dat het hoger beroep van appellant niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak bevestigd moet worden.

5. Er is geen aanleiding om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb inzake vergoeding van proceskosten.

III. Beslissing

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak van 15 oktober 2009

08/2753 AW, LJN BK1827

VOORZITTER: MR. M.C. BRUNING; LEDEN: MR. K.J. KRAAN EN MR. A.J. SCHAAP

Ontslag wegens overtolligheid

Een burgerambtenaar bij het ministerie van Defensie was werkzaam als senior administratief medewerker bij de afdeling Personeel & Organisatie Management Ondersteuning (hierna: POMO). In verband met de voorgenomen opheffing van de afdeling werd zij in de gelegenheid gesteld een groeitraject te volgen naar de functie van assistent P&O-adviseur (hierna: APOA). Nadien werd haar evenwel, bij besluit van 24 november 2004, meegedeeld dat zij niet geschikt werd geacht voor de functie van APOA en werd haar vanwege de opheffing van haar functie bij POMO per 1 december 2004 de status van herplaatsingskandidaat toegekend.

Bij besluit van 11 januari 2007 werd haar wegens overtolligheid ontslag verleend met toepassing van artikel 116 Burgerlijk ambtenarenreglement defensie. Haar bezwaar tegen dit besluit werd ongegrond verklaard. Vervolgens verklaarde de rechtbank 's-Gravenhage het ingestelde beroep niet-ontvankelijk. De rechtbank overwoog daarbij dat appellante met het instellen van het beroep niet meer kan bereiken wat zij hiermee heeft beoogd, namelijk een verlenging van de herplaatsingstermijn, mede omdat zij per 1 juni 2007 een nieuwe betrekking heeft aanvaard en verlenging van de herplaatsingstermijn voor haar feitelijke betekenis meer zou hebben.

De Centrale Raad van Beroep heeft de uitspraak van de rechtbank vernietigd en het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De Raad is van oordeel dat niet kan worden gezegd dat appellante geen procesbelang heeft bij het onderhavige (hoger) beroep. Daarnaast is de Raad, het geheel van herplaatsingsactiviteiten overziende, niet tot de conclusie kunnen komen dat het verrichte herplaatsingsonderzoek onvoldoende zorgvuldig is geweest.

(Procesbelang; Burgerlijk ambtenarenreglement defensie art. 116)

UITSPPRAAK

op het hoger beroep van: [appellante], (hierna: appellante), tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 1 april 2008, 07/8655 (hierna: aangevallen uitspraak), in het geding tussen: appellante en de Staatssecretaris van Defensie (hierna: staatssecretaris)

I. Procesverloop

Appellante heeft hoger beroep ingesteld.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 september 2009. Namens appellante is verschenen mr. C.J.M. Scheen, werkzaam bij CNV Publieke Zaak. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. A.N. Koster, werkzaam bij het ministerie van Defensie.

II. Overwegingen

1. Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting gaat de Raad uit van de volgende feiten en omstandigheden.

1.1. Appellante was werkzaam bij het ministerie van Defensie als senior administratief medewerker bij de afdeling Personeel & Organisatie Management Ondersteuning (hierna: POMO). In verband met de voorgenomen opheffing van POMO is appellante in de gelegenheid gesteld een groeitraject te volgen dat tot plaatsing in de functie van assistent P&O-adviseur (hierna: APOA) zou moeten leiden. Bij besluit van 24 november 2004 is aan appellante meegedeeld dat zij niet geschikt werd geacht voor de functie van APOA en is aan haar, vanwege de opheffing per 1 november 2004 van haar functie bij POMO, per 1 december 2004 de status van herplaatsingskandidaat toegekend. Het door appellante tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij besluit van 9 september 2005 ongegrond verklaard. De rechtbank 's-Gravenhage heeft het beroep tegen dit besluit bij uitspraak van 8 december 2006, 05/7392, ongegrond verklaard. Deze uitspraak is bevestigd bij de tussen partijen gewezen uitspraak van de Raad van 25 september 2008 (LJN BF8479).

1.2. Bij besluit van 11 januari 2007 heeft de staatssecretaris aan appellante per 7 mei 2007 wegens overtolligheid eervol ontslag verleend op grond van artikel 116 van het Burgerlijk ambtenaren reglement defensie. Hierbij is aangegeven dat noch het interne herplaatsingsonderzoek noch het externe herplaatsingsonderzoek een concrete functie heeft opgeleverd. Bij besluit van 10 oktober 2007 (hierna: bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar van appellante tegen het besluit van 11 januari 2007 ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit niet-ontvankelijk verklaard. Hierbij heeft de rechtbank overwogen dat appellante met het instellen van het beroep niet meer kan bereiken wat zij hiermee heeft beoogd, namelijk een verlenging van de herplaatsingstermijn. In dit verband heeft de rechtbank erop gewezen dat appellante per 1 juni 2007 een nieuwe betrekking heeft aanvaard en dat daarom verlenging van de herplaatsingstermijn geen feitelijke betekenis meer voor haar zou hebben. Verder is volgens de rechtbank niet gebleken dat appellante schade heeft geleden zodat zij ook geen financieel belang heeft bij een beoordeling van het beroep.

3. Naar aanleiding van hetgeen partijen in hoger beroep hebben aangevoerd, overweegt de Raad het volgende.

4.1. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat niet kan worden gezegd dat appellante geen procesbelang heeft bij het onderhavige (hoger) beroep. Appellante beoogt met het beroep ongedaanmaking van het ontslag en hernieuwde tewerkstelling bij het ministerie van Defensie. Zij heeft in dit verband onder meer naar voren gebracht dat de staatssecretaris is overgegaan tot ontslag zonder dat een zorgvuldig herplaatsingsonderzoek heeft plaatsgevonden en dat zij zich voelt aangetast in haar eer en goede naam. De enkele omstandigheid dat appellante per 1 juni 2007 een betrekking buiten het ministerie van Defensie heeft aanvaard, brengt naar het oordeel van de Raad niet mee dat het belang bij de beoordeling van het ontslagbesluit verloren is gegaan. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank het beroep van appellante ten

onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De aangevallen uitspraak moet dan ook worden vernietigd. De zaak is ter zitting van de Raad inhoudelijk aan de orde gesteld en behoeft naar het oordeel van de Raad geen nadere behandeling meer door de rechtbank. De Raad zal de zaak daarom zonder terugwijzing naar de rechtbank zelf afdoen.

4.2. In geschil is of het door de staatssecretaris ingestelde herplaatsingsonderzoek, meer in het bijzonder het interne herplaatsingsonderzoek, voldoende zorgvuldig is geweest. Dienaangaande stelt de Raad allereerst vast dat de staatssecretaris pro-actief heeft gehandeld door appellante voor te bereiden op de plaatsing in de functie van APOA. Nadat was gebleken dat plaatsing in de functie van APOA geen doorgang kon vinden omdat appellante voor deze functie niet geschikt werd bevonden, hebben diverse herplaatsingsactiviteiten plaatsgevonden. Onder meer is aan appellante een aantal interne vacatures voorgehouden, waarop zij heeft gesolliciteerd. Verder is appellante van 29 maart 2005 tot 5 september 2005 gedetacheerd geweest bij het Commando Diensten Centra in de functie van medewerker personeelszaken. In deze periode is de herplaatsingsstatus van appellante opgeschort. Nadat een extern herplaatsingsonderzoek in gang was gezet, heeft appellante opleidingen gevolgd op het gebied van boekhouden. Het geheel aan activiteiten overziende is de Raad niet tot de conclusie kunnen komen dat het verrichte herplaatsingsonderzoek onvoldoende zorgvuldig is geweest. Hierbij heeft de Raad mede in aanmerking genomen dat appellante geen concrete herplaatsingsactiviteiten heeft genoemd die hadden kunnen leiden tot plaatsing op een functie binnen het ministerie van Defensie en die door de staatssecretaris achterwege zijn gelaten.

4.3. Uit het voorgaande volgt dat het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond moet worden verklaard.

5. De Raad ziet in de vernietiging van de aangevallen uitspraak wel aanleiding om de staatssecretaris met toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht te veroordelen in de proceskosten van appellante in hoger beroep. Deze kosten zijn begroot op € 644,- voor verleende rechtsbijstand. Voor een proceskostenveroordeling in beroep bestaat, gelet op het voorgaande, geen aanleiding.

III. Beslissing

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond;

Veroordeelt de staatssecretaris in de proceskosten van appellante in hoger beroep tot een bedrag van € 644,-;

Bepaalt dat de staatssecretaris het door appellante in hoger beroep betaalde griffierecht van € 216,- vergoedt.

Rechtbank 's-Gravenhage

Uitspraak van 10 februari 2010

Sector bestuursrecht

Derde afdeling, enkelvoudige kamer

AWB 09/1123 MAW

LJN BM2042

MR. J.W. SENTROP

Goed werkgeverschap

Een kapitein van de Koninklijke Luchtmacht (KLu) is bijna dertien jaar in die rang werkzaam binnen de luchtverkeersleiding. In de periode van 1 december 2005 tot 1 december 2008 heeft hij maandelijks een zogenoemde functioneringstoelage toegekend gekregen. Omdat zijn functie in een zogenaamde “knelpuntcategorie” valt, is het betrokkene niet toegestaan om op functies buiten zijn categorie te solliciteren. Voor de zes majoorsfuncties die binnen zijn categorie beschikbaar zijn, komen naar de ervaring van betrokkene in feite alleen maar KMA-opgeleide kapiteins in aanmerking, iets wat betrokkene niet is. Derhalve verzoekt betrokkene om met ingang van 1 juni 2008 financieel gelijk gesteld te mogen worden met de rang van majoor dan wel te mogen solliciteren op algemene majoorsfuncties. Beide verzoeken worden echter afgewezen; in bezwaar worden beide afwijzingen gehandhaafd.

De Rechtbank 's-Gravenhage komt echter deels tot een ander oordeel. De Rechtbank volgt de Staatssecretaris dusverre dat het met ingang van 1 juni 2008 financieel gelijkstellen aan de rang van majoor niet voor toewijzing vatbaar is, nu niet vast is komen te staan of betrokkene ook daadwerkelijk met ingang van genoemde datum een majoorsfunctie zou zijn toegewezen. De Rechtbank 's-Gravenhage is echter van oordeel dat het betrokkene moet worden toegestaan te solliciteren naar majoorsfuncties buiten de luchtverkeersleiding met een “algemeen”-codering en dat hij bij dergelijke sollicitaties in beschouwing wordt genomen. Het handhaven van een verbod daarop wordt in het onderhavige geval in strijd geoordeeld met de eisen die gesteld worden aan goed werkgeverschap. De rechtbank vernietigt daarom dat deel van de beslissing op bezwaar en draagt de Staatssecretaris op met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen. De Staatssecretaris wordt tevens veroordeeld in de proceskosten.

(MAW 1931 artikel 12bis ‘goed werkgeverschap’)

UITSpraak

ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in het geding tussen [A], wonende te [plaats], eiser, gemachtigde mr. [B], en de staatssecretaris van Defensie, verweerder.

I. Procesverloop

Eiser, luchtverkeersleider bij de Koninklijke Luchtmacht (verder: KLu) met de rang van kapitein, werkzaam bij het [C] te [plaats 2], heeft op 4 april 2008 verweerder verzocht om met ingang van 1 juni 2008 financieel gelijkgesteld te worden met de rang van majoor, omdat hij vanwege het behoren tot een knelpuntcategorie bij sollicitaties naar functies buiten de Luchtverkeersleiding (verder: LVL) waaraan een “algemeen”-codering is gekoppeld niet in beschouwing wordt genomen.

Bij besluit van 24 april 2008 heeft de Commandant Luchtstrijdkrachten dit verzoek afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 30 mei 2008, aangevuld bij brief van 18 juni 2008, bij verweerder bezwaar gemaakt. Op 16 september 2008 is eiser namens verweerder over zijn bezwaar gehoord.

Bij besluit van 7 januari 2009 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 12 februari 2009 en van gronden voorzien bij brief van 3 maart 2009, beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn nog aangevuld bij brief van 24 september 2009.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

Het beroep is op 5 januari 2010 ter zitting behandeld.

Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. [D].

II. Overwegingen

1. De rechtbank overweegt ambtshalve dat verweerder in het bestreden besluit op bezwaar van 7 januari 2009 het bevoegdheidsgebrek dat aan het primaire besluit van 24 april 2008 kleefde omdat het niet namens de Staatssecretaris van Defensie, maar door de Commandant Luchtstrijdkrachten is genomen, afdoende heeft geheeld.

2. De rechtbank gaat bij haar oordeelsvorming uit van de volgende feiten en omstandigheden. Eiser is al sedert 1997 werkzaam bij de Luchtverkeersleiding in de rang van kapitein en wordt als zodanig bezoldigd. Daarenboven krijgt hij voor de periode van 1 december 2005 tot 1 december 2008 maandelijks een zogenoemde functioneringstoelage ter grootte van € 301,25 bruto per maand (9% van zijn bruto maandsalaris). Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser voldoende financiële compensatie is geboden en dat eiser in beschouwing wordt genomen bij sollicitaties binnen de LVL.

3. Eiser heeft verzocht om financieel gelijkgesteld te worden met majoor en tevens om buiten de LVL op majoorfuncties te mogen solliciteren. Met verweerders weigering ten aanzien van dat laatste heeft eiser ernstige bezwaren. Eiser bekritiseert de wijze van vacaturevulling binnen de LVL. Zijn beoordelingen en ambtsberichten zijn goed en staan bevordering naar majoor niet in de weg. Eiser stelt in zijn persoonlijke ontwikkeling te worden geschaad.

4. Verweerder heeft de afwijzing van eisers verzoek bij het bestreden besluit gehandhaafd omdat eiser volgens verweerder met de functioneringstoelage voldoende wordt gecompenseerd. Het is eiser toegestaan om binnen de LVL op majoorfuncties te solliciteren. Omdat de LVL een kritisch functiegebied is en omdat voorkomen moet worden dat schaars personeel

naar andere functiegebieden vertrekt acht verweerder deze beperking, vanwege het belang van de organisatie bij een constante bezetting van functies binnen de LVL, niet onrechtmatig. Verweerder ziet geen aanleiding tot toekenning aan eiser van een vorm van schadeloosstelling op grond van artikel 115 van het Algemeen Militair Ambtenarenreglement (verder: AMAR) of artikel 26 van het Inkomstenbesluit militairen (verder: IBM).

5. De rechtbank overweegt als volgt.

5.1 Ten aanzien van eisers grief dat hij ten onrechte niet met ingang van 1 juni 2008 financieel gelijkgesteld wordt met majoor overweegt de rechtbank dat dit onderdeel van het beroep niet kan slagen. Naar het oordeel van de rechtbank staat in onvoldoende mate vast dat eiser, bij een sollicitatie naar een majoorsfunctie buiten het functiegebied LVL, ook daadwerkelijk met ingang van genoemde datum een majoorsfunctie zou zijn toegewezen. Naar valt aan te nemen zou eiser in concurrentie met anderen, mogelijk ook kandidaten met ervaring in het desbetreffende andere functiegebied, in beschouwing zijn genomen. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen komen tot de (in bezwaar gehandhaafde) beslissing geen toepassing te geven aan artikel 115 van het AMAR of artikel 26 van het IBM.

5.2 Het voorgaande leidt ertoe dat het beroep, voor zover dit gericht is tegen het onderdeel van het besluit op bezwaar van 7 januari 2009 waarin de weigering om eiser financieel gelijk te stellen met majoor is gehandhaafd, ongegrond moet worden verklaard. Voor een proceskostenveroordeling bestaat in zoverre geen aanleiding.

6.1 De rechtbank overweegt met betrekking tot eisers grief dat hij bij een sollicitatie naar een functie met een "algemeen"-codering niet in beschouwing wordt genomen als volgt.

6.2 Binnen de krijgsmacht bestaat thans een systeem, waarin de militair zelf mede vorm geeft aan zijn loopbaan door zijn belangstelling kenbaar te maken voor gepubliceerde vacatures. In de Nota van toelichting bij de opnemings van het huidige hoofdstuk 4 in het Algemeen militair ambtenarenreglement (Stb. 1989, 386) wordt opgemerkt dat "het besef de boventoon (is) gaan voeren dat meer ruimte moet worden gegeven aan individualisering, eigen initiatief, differentiatie, zelfontplooiing en verantwoordelijkheid voor de eigen toekomst. Daarin moet een optimum worden gevonden tussen het organisatiebelang (een zo goed mogelijke vervulling van de functie) en het belang van het individuele personeelslid (een juist evenwicht tussen loopbaanmogelijkheden en -wensen). Voor de vervulling van vacatures is een wisselwerking tussen de organisatie en het personeel noodzakelijk. De functietoewijzing staat daarbij centraal, de bevordering is daarvan een afgeleide." (blz. 19)

Op dit systeem bestaan uitzonderingen, die in bijzondere situaties acceptabel kunnen zijn, maar wel een belangrijk nadeel kennen. Zo worden niet alle vacatures gepubliceerd, maar worden in bepaalde gevallen vacatures één-op-één toegewezen zonder dat daaraan een selectieproces tussen meerdere gegadigden is vooraf gegaan. Dat systeem heeft het nadeel dat mogelijk geschikte kandidaten niet in de gelegenheid zijn hun belangstelling voor de vacature kenbaar te maken, zodat de functie niet aan de beste kandidaat wordt toegewezen.

6.3 Een verdergaande beperking is in dit beroep aan de orde: eiser wordt op voorhand de mogelijkheid onthouden om bij een sollicitatie buiten zijn functiegroep LVL in beschouwing te worden genomen voor een vacante functie met - in dit geval - de majoorsrang. De reden

daarvoor is dat eiser in zijn functie van luchtverkeersleider onmisbaar geacht wordt. Al vele jaren geldt de functie van luchtverkeersleider als een knelpuntfunctie als gevolg van de zuigkracht die uitgaat van soortgelijke burgerfuncties bij de Luchtverkeersleiding Nederland en bij Eurocontrol in Beek. Voor de burgerfunctie van luchtverkeersleider worden bij de genoemde werkgevers veel hogere salarissen geboden dan de KLu in het militaire rangenstelsel en met functiewaardering volgens Fuwadef kan bieden. Ondanks extra inspanningen van de KLu om meer militairen tot luchtverkeersleider op te leiden is steeds weer gebleken dat de uitstroom van personeel in deze functie groter is dan de instroom vanuit de opleiding. De KLu heeft geen andere middelen kunnen inzetten om deze ontwikkeling in voldoende mate te keren, zodat de knelpuntsituatie is blijven en blijft voortbestaan.

Aan eiser is te verstaan gegeven dat hij bij eventuele sollicitaties naar majoorfuncties buiten het functiegebied van de LVL niet in beschouwing zal worden genomen. Binnen de LVL zijn zes majoorfuncties beschikbaar, zodat de mogelijkheden voor eiser om door te stromen naar de naasthogere rang zeer beperkt zijn. Bovendien worden deze functies bij vacant komen via een besloten procedure bij de vakoudste zonder vacaturemelding vervuld. Het is de ervaring van eiser dat dan vaak een KMA-opgeleide kapitein een vacante majoorfunctie krijgt toegewezen. Dit trekt een zware wissel op de loyaliteit van eiser, die thans bijna 13 jaar in de kapiteinsrang binnen de LVL werkzaam is, goede beoordelingen heeft en ook intensief betrokken is bij de opleidingen in dit functiegebied. Uitzicht op een verbetering van eisers loopbaanperspectief is er niet. Eiser ontvangt sedert 1 december 2005 een functioneringstoelage van € 301,25 bruto per maand boven het maximum in de kapiteinsschaal. Eiser is in mei 2009 tot april 2010 tewerkgesteld in een functie bij de Militaire Luchtvaart Autoriteit, waaraan gebruikelijk het rangsniveau van majoor is verbonden. Herwaardering van het niveau van deze functie naar de rang van majoor zal echter als gevolg van onvoorziene ontwikkelingen (de vulling van deze functie is bevroren) niet plaatsvinden.

6.4 Eiser heeft een nota van de Commandant Luchtstrijdkrachten van 12 januari 2008 (lees: 2009) in het geding gebracht (CLSK 2008024808). Daaruit blijkt dat in de Commandoraad van 2 december 2008 is gesproken over het beleid om militairen in bepaalde vakgroepen van sollicitatie naar functies met een “algemeen”-codering uit te sluiten. Men realiseert zich dat daarmee enerzijds personeelsleden worden belemmerd in hun ontwikkelingsmogelijkheden, terwijl anderzijds de functies met een “algemeen”-codering niet altijd optimaal kunnen worden gevuld doordat geschikte kandidaten niet kunnen solliciteren. Besloten is daarom de tot dusver geldende beperkingen voor zogeheten “kritisch personeel” (dat (tijdelijk) onmisbaar of moeilijk te vervangen is) zoveel mogelijk terug te dringen. Slechts indien de zendende commandant verklaart dat een kandidaat behoort tot het “kritisch personeel”, wordt deze van sollicitaties buiten het eigen functiegebied uitgesloten. Wel wordt dan met betrokkene een loopbaangesprek gevoerd, waarin mogelijk afspraken over de toekomst worden gemaakt, teneinde verminderde motivatie te voorkomen en behoud van betrokkene te waarborgen. Dit beleid is per direct van kracht geworden.

6.5 Naar het oordeel van de rechtbank zal ook deze verruiming van het tot dusver geldende beleid voor eiser geen soelaas bieden. De luchtverkeersleider is immers nog steeds een knelpuntfunctie, zodat eiser naar verwachting door zijn commandant onmisbaar zal worden verklaard. Hij blijft dan uitgesloten van sollicitaties buiten zijn eigen functiegebied. Bovendien zal een loopbaangesprek

met eiser, behoudens thans niet voorziene interne ontwikkelingen binnen de LVL, naar verwachting slechts de conclusie opleveren dat eiser zijn loopbaanwensen alleen buiten de LVL kan realiseren.

Uitgaande van deze stand van zaken is de rechtbank van oordeel dat het langer beperken van eiser in zijn loopbaanmogelijkheden als in het voorgaande besproken in zodanige mate in strijd komt met goed werkgeverschap dat dit rechtens niet langer kan worden aanvaard. Van eiser kan in redelijkheid niet worden verlangd dat hij zich - voor zover thans valt te overzien - blijvend neerlegt bij een situatie, waarin zijn loopbaan bij de KLu noodgedwongen een einde neemt bij een functie binnen de LVL met de rang van kapitein. Tot dit oordeel bestaat temeer aanleiding, nu eiser zich zeer loyaal heeft opgesteld naar het functiegebied luchtverkeersleiding, blijkens zijn huidige tijdelijke plaatsing geschikt wordt geacht voor een majoorsfunctie en bewust heeft gekozen voor voortzetting van zijn loopbaan bij de KLu. Er komt bij een langdurige functievervulling in een knelpuntfunctie een moment waarop zelfs het huidige beleid van verweerder (conform de genoemde circulaire van 12 januari 2009) uit een oogpunt van goed personeelsbeleid niet langer als toereikend kan worden aanvaard. Dat moment is voor eiser thans gepasseerd. De voor eiser geldende beperkingen dienen per direct te vervallen, zodat het hem is toegestaan te solliciteren naar majoorsfuncties buiten de LVL met een "algemeen"-codering en hij bij dergelijke sollicitaties in beschouwing wordt genomen.

6.6 Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het beroep, voor zover gericht tegen het onderdeel van de beslissing op bezwaar van 7 januari 2009 waarin verweerder de afwijzing van eisers verzoek om buiten de LVL te mogen solliciteren naar functies op majoorsniveau met een "algemeen"-codering heeft gehandhaafd, gegrond dient te worden verklaard en het bestreden besluit in zoverre dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen op dit onderdeel van het bezwaar met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

7.1 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en een wegingsfactor 1) in verband met door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

7.2 Nu eiser tevens in de bezwaarfase heeft verzocht om verweerder in de proceskosten te veroordelen, komen thans ook die kosten voor vergoeding in aanmerking. Die kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het bezwaarschrift en 1 punt voor het verschijnen op de hoorzitting, met een waarde per punt van € 322,- en een wegingsfactor 1) in verband met door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

III. Beslissing

DE RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE,

RECHT DOENDE:

- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het onderdeel van het bestreden besluit van 7 januari 2009, houdende de afwijzing van eisers verzoek hem financieel gelijk te stellen aan majoor, ongegrond;

BESTUURSRECHTSPRAAK

- verklaart het beroep voor zover gericht tegen het onderdeel van het bestreden besluit van 7 januari 2009, houdende de afwijzing van eisers verzoek buiten de LVL te mogen solliciteren, gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 7 januari 2009 in zoverre;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen ten aanzien van eisers verzoek om buiten de LVL te mogen solliciteren, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten in bezwaar en beroep ten bedrage van € 1.288,-, welke bedrag de Staat der Nederlanden (Ministerie van Defensie) aan eiser dient te vergoeden;
- bepaalt dat voormelde rechtspersoon aan eiser het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 145,- vergoedt.

RECHTSMIDDEL

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep.

NASCHRIFT

Met ingang van 1 maart 2006 bepaalt artikel 12bis van de Militaire Ambtenarenwet 1931 (MAW 1931): "Het bevoegd gezag en de militaire ambtenaar zijn verplicht zich als een goed werkgever en een goed militair ambtenaar te gedragen." Blijkens de Memorie van Toelichting is deze norm overgenomen uit (artikel 7:611 van) het Burgerlijk Wetboek (Kamerstukken II 2003-04, 29436, nr. 3, p. 22). Over wat "goed werkgeverschap" in de militair ambtelijke context inhoudt, is de memorie van toelichting vaag: "Deze bepaling is een open norm die inhoudt dat het bevoegd gezag de ambtenaar behandelt zoals dit van een goed werkgever verwacht mag worden." Over wat "goed ambtenaarschap" betekent, is de wetgever een stuk explicieter. "Dit houdt o.a. in dat hij loyaal is ten opzichte van het bevoegd gezag en de aanwijzingen en opdrachten van de leidinggevende zo goed en zorgvuldig mogelijk uitvoert. Het houdt tevens in dat de militaire ambtenaar zijn taak integer en onpartijdig uitvoert, waarbij iedere belangenverstrengeling wordt voorkomen."

Het is de rechtbank zeker niet ontgaan dat betrokkene loyaal is aan de organisatie. Al bijna dertien jaar vervult hij functies bij de Luchtverkeersleiding van de KLu, terwijl vele collegae reeds vertrokken naar civiele equivalenten die beter betaalden, zoals de Luchtverkeersleiding Nederland en Eurocontrol. Betrokkene heeft voorts goede beoordelingen en is ook intensief betrokken bij de opleidingen in zijn functiegebied. Bovendien is hij in mei 2009 tot april 2010 tewerkgesteld in een functie bij de Militaire Luchtvaart Autoriteit, waaraan gebruikelijk het rangsniveau van majoor is verbonden. Maar omdat de vulling van deze functie is "bevoren" blijft herwaardering van die functie en bevordering van betrokkene uit. Verbetering van het carrièreperspectief van betrokkene ligt in de huidige omstandigheden dan ook niet in de rede. Hoewel de rechtbank van oordeel is dat het hanteren van een beleid waarin knelpunt-categorieën niet op algemene functies mogen solliciteren niet per se onredelijk is, wordt het toepassing geven daaraan in deze concrete omstandigheden in strijd geacht met goed werkgeverschap. En daar is, gelet op voornoemde omstandigheden van het geval, wel wat voor te zeggen.

In de Nota van toelichting bij de opnemng van het huidige hoofdstuk 4 in het Algemeen militair ambtenarenreglement (Stb. 1989, 386) is reeds opgemerkt dat "het besef de boventoon (is) gaan voeren dat meer ruimte moet worden gegeven aan individualisering, eigen initiatief, differentiatie, zelf-

ontplooiing en verantwoordelijkheid voor de eigen toekomst.” Deze tekst is weliswaar ruim twintig jaar oud, maar voormalig staatssecretaris Jack de Vries onderschreef in een interview in “Landmacht” (november 2009, p. 11) de actualiteitswaarde daarvan: ‘Defensie moet een modernere werkgever worden om mensen ook in de toekomst te blijven aanspreken. (...) We moeten meer kijken naar het individu en de starheid van het oude systeem durven loslaten.’ Hoewel op basis van een geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken, lijkt hier toch een discrepantie te bestaan tussen de wens van diverse staatssecretarissen en de uitvoeringspraktijk. Iets wat voormalig staatssecretaris De Vries in voornoemd interview ook constateerde: ‘Ik ken een kapitein-jurist in de inlichtingsfeer die naar de MDV (middelbare defensie vorming, red.) wilde om in aanmerking te komen voor een majoorsfunctie. Dat kon niet, omdat ze nooit een operationele functie als pelotonscommandant had vervuld. Terwijl haar ambitie helemaal niet op dat vlak ligt. Dat is de wereld op z’n kop. We moeten meer flexibel durven zijn.’ Wellicht wordt deze uitspraak van de rechtbank als aansporing gezien om de daad bij het woord te voegen.

A.F.V.
